

Kié a liget?

— Kikergetik a gyerekeket. —

(Saját tudósítónktól.) Ebben a városban senki sem törődik a gyerekekkel. Itt a gyerekek tilos minden; tilos a játék, tilos a szaladgálás s még a lélegzés is tilos, mert a főváros bölcsessége játszótérrel sem juttat a sápadt, gyöngye pesti gyerekeknek. Amikor divatba jött a kerekos korcsolya, a fővárosnak az volt az első dolga, hogy megrendszabályozta a szegény pesti gyerekeket, kimondva, hogy milyen utcákon tilos a kerekos korcsolya. Amerre ebben a városban járunk, mintha mindentelé tilalomfák állnának, amelyek meggátolják a pesti gyerekeket abban, hogy szépek, erősek, egészségesek legyenek.

De most nem erről akarok írni. A főváros eltöltötte a belső területtől a gyerekeket, de — kikergeti őket a külső területekről is. Kikergeti őket a Városligetből is, ebből a hatalmas parkból, amelyet — úgy látszik — egyenesen arra akar berendezni, hogy öreg uraknak legyen a délelőtti, meg a délutáni pihenőhelyük.

Minden szülő, aki a Városligetbe viszi ki a levegőre a gyerekeit, nem győz eleget panaszkodni a városligeti örök durvasága miatt. A városligeti örök egyenesen üldözi a gyerekeket; azt akarják, hogy a gyerekek menjenek ki a parkból; ki a puszta, homokos területekre, messze a járt utakon túl. Számtalan panasz érkezett a legutóbbi időben a városligeti örök ellen, hogy a gyerekek játékszereit széjjelvagdoszák, ha azok véletlenül beesnek a pázsitra.

Az egyik szülő azt panasolta, hogy kis gyerekének beesett a lapdája a pázsitra. A gyerek utána akart menni, hogy kihozza (alig pár lépésnyire volt),

de erre odaugrott az őr és gorombán rákiabált:

— Ne merd a füre tenni a lábadat!

A gyerek megijedt s ott maradt a kis kerítés mellett. Egy asszony, aki a közeli padon ült, odaszólt az őrnek:

— Ha már nem engedi bemenni a gyereket, legalább hozza ki maga a labdát!

— Kihozom! — válaszolta nevetve az őr s rögtön be is ment érte.

De az ő szolgálatában nem volt köszönet. A gyerek szemeláttára megfogta a labdát, elővette a zsebéből a kését és széjjelvagdalta a gummit.

— Itt van — dobta oda a síró gyerekek — majd máskor nem fogod a pázsitra dobni a labdádat.

De ha csak ez az egy eset volna! Az örök állandóan széjjelvagdoszák azokat a labdákat, amelyek a pázsitra esnek s mindent megtesznek, hogy a gyerekek ne játszhasanak a kedvük szerint a ligetben. S ha a szülők panaszra akarnak menni, meg sem hallgatják őket. De ki ellen is tegyenek följelentést, amikor a városligeti örök még csak számozva sincsenek, hogy a közönség megjegyezhetné ezeket a durva fickókat?

Panasz számos esetben volt már ellenük a városházán, de ott olyan kényelmesen intézik el az ilyen dolgokat, hogy jobb nem panaszra menni és jobb

kimaradni a Városligetből. Ott kinn ezek a fickók az urak és — úgy látszik — felsőbb utasításra kergetik ki a gyerekeket abból a parkból, amely a legközelebb van a városhoz. Ami a következetességet illeti, az mindenesetre van ebben az eljárásban. A főváros hatósága benn a város területén mindent eltölt a gyerekeknek és külön helyről sem gondoskodik, ahol játszhatnának s ezt az üldözést most egyszerűen kiterjeszti a Városliget területére is.

De hát kié a Városliget? Azoké az öregeké csupán, akik kint ülnek a padokon és újságot olvasnak, vagy azoké az uraké és hölgyeké, akik tisztességes, de inkább tisztességtelen uton szerzett pénzüket gummikerekükre költik el? Ugy látszik, hogy a főváros egyenesen ezeknek szánja a ligetet, mert a gyerekeket kiüldözi belőle.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

712 21

Hely

Városliget

Idő

"1911"

Személy

Forrás:

Pesti napló

Bp.

(Hely)

1911

IX/13

(Idő)

(Köt. v. füz.)